

יום ד', יג' בטבת תש"ס (22 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום בשנת 5387 (1627) יצא לאור סידור תפילה, הוצאה ראשונה של בית הדפוס העברי באמסטרדם. במקביל לשינויים שהתחוללו באירופה במאה ה-17, ועם מעבר מרכז הכובד הכלכלי למערב היבשת, עברו מערבה גם בתי הדפוס העבריים. במחצית השנייה של המאה ה-17, העתיק מרכז הדפוס העברי את מקומו מהעיר וונציה שבאיטליה אל אמסטרדם שבהולנד. אחרי אמסטרדם קמו בתי דפוס גם בגרמניה במקום אלה שנהרסו בגזרות ת"ח ות"ט (-1649) במזרח אירופה. התפתחותו המואצת של הדפוס חשפה את היהודים ליצירות ולחיבורים חדשים, שהחלו נפוצים באירופה.

[ב"ה יום-יום/ואלה תולדות...2000]

10- שנים לאחר מכן, בשנת 5398 (1637), רחוק מאירופה וקרוב יותר אלינו – מכל הבחינות – פקדה ביצורת קשה את ירושלים. לפי עדותו של כומר אנגלי מתושבי העיר, משלא נענו התפילות המרובות להורדת הגשם, האשימו הטורקים את היהודים באחריות עצירת הגשמים (לא רק שאנחנו אחראיים על הרעלת הבארות אלא גם על אי-מילויים...). ראו בכך הטורקים עונש על שהם מניחים ליהודים להתגורר בירושלים. הם איימו שיהרגו את כל יהודי העיר, אם בתוך שלושה ימים לא ירד גשם! הקהילה היהודית הכריזה על צום. ביום ה-3, התכנסו היהודים לתפילה גדולה ליד קבר זכריה הנביא (שגם הוא נפטר, כמו מלאכי, ב-10 בטבת) בהר הזיתים ותפילתם אכן נענתה. בשעות אחר הצהריים התקדרו השמיים, וגשם חזק ניתך ארצה. הגשם היה כה עז, שהספיק למלא את כל בריכות המים בעיר.

[ואלה תולדות...2000]

וכ-300 שנה לאחר מכן, נערך היום, בשנת תרצ"ז (1936-5697), הקונצרט הראשון של התזמורת הפילהרמונית ה(ארץ-)ישראלית בתל-אביב, בניצוח ארטורו טוסקניני ועם הסולן ברוניסלב הוברמן (מייסד התזמורת).

[תאריכון מרכז ההסברה]

וגם היום, שנה לאחר מכן, בשנת תרח"ץ (1937-5698), התחיל "הצופה", בטאון הציונות הדתית, להופיע כעיתון יומי.

[תאריכון מרכז]

[ההסברה]

ועכשיו מאמר למחשבה מתוך דבריו של הרב דב ביגון בעלון השבת "באהבה ובאמונה":
יוסף הצדיק אומר לאחיו (בשולחם לארץ כנען להביא איתם את אביהם ומשפחתם) "אל תרגזו בדרך" [בראשית מה'24]. מסביר רש"י: שהיה דואג שמא יריבו בדרך על דבר מכירתו, יתווכחו זה עם זה, יאמרו זה לזה: על-ידך נמכר, אתה סיפרת לשון הרע עליו, אתה גרמת לנו לשנאותו, וכו'. וכאשר אדם נמצא באמצע הדרך ואינו רואה את סופה, הוא מבולבל ונוטה להאשים את זולתו במצב המסובך, להתרגש ולריב איתו. כזה הוא מצבם של האחים. אבל יוסף הצדיק – המאמין ויודע שהירידה שלו למצרים היא לצורך עליה "כי למחיה שלחני אלוקים לפניכם". הוא יודע שסוף טוב, הכל טוב. גם הסיבוכים והקשיים שבדרך הם לטובה כי בסופו של דבר "וישלחני אלוקים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה" ואכן ההולכים בדרך צריכים סבלנות ואורך רוח, אחרת יאבדו את הדרך ח"ו. נכון לעכשיו, עם ישראל נמצא בדרך ארוכה של אלפי שנים. אמנם כבר לקראת סוף הדרך, אבל עדיין לא הגענו אל המנוחה והנחלה. טבעי, שלקראת סוף הדרך מתגלים קשיים גדולים, וישנם כאלו שאין להם סבלנות ומלאים הם כעסים והאשמות על המצב הכללי והפרטי, וקיימת סכנה של ייאוש ואובדן דרך. **ודווקא עכשיו יש לחזק את האמונה בצדקת הדרך, את הסבלנות ואורך הרוח. משל לאדם שרץ ריצת מרתון ודווקא לקראת סוף המרוץ הוא זקוק לכוחות מיוחדים – כוחות נפש ורוח וכוחות גופניים, על-מנת לסיים את המסלול כראוי. כך גם**

יום נעים (עם תפילת "תן טל ומטר לברכה")!

יום ד', יג' בטבת תש"ס (22 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בדורנו. נתחזק נחזק את רוחנו כי ארוכים הם חיינו וארוכים הם דרכינו, גדולים אנחנו וגדולות
הנה משובותינו ובשביל כך גדולות הן צרותינו וגדולים הם תנחומותינו.